

Hajdúsági Napok a Móra Kollégiumban

A Móra Kollégiumban november végén tájélegű napokat rendeztek. Hazánk tájegységeinek megismerése, történelmének, irodalmi életének, népművészetének bemutatása volt ezeknek a napoknak a célja.

November 24—26-ig minden este felhangzott a szignál: „Debrecebe kéne menni...” Első este Orbán Éva a kollégium kulturális felelőse a Hajdúsági Napok főszervezője nyitotta meg a rendezvénysorozatot a kiállításokkal. Ezt követően Jenes Margit szakkollégista a hajdúk történelmi szerepéről, jelentőségéről tartott előadást. A kollégisták és az est vendégei ezután megtekintették a kiállításokat: a Hajdúság fiatal festőművészeinek tárlatát, a felszabadulási és a népművészeti kiállításokat. A gazdag kiállítási anyagokat a Hajdú-Bihar megyei Művelődési Központ bocsájította a kollégium rendelkezésére.

Következő nap az „Alföld” estét nagy érdeklődés előzte meg. Nem a kollégistákon múltott, hogy ez az est mégsem úgy sikerült, ahogy eltervezték. Az Alföld szerkesztőségének munkatársai, fiatal alkotói néhány órával a műsor előtt jelentették be távozásukat. A kollégisták így önértékelésük rendezték meg az Alföld estét. Erdélyi Agnes kollé-

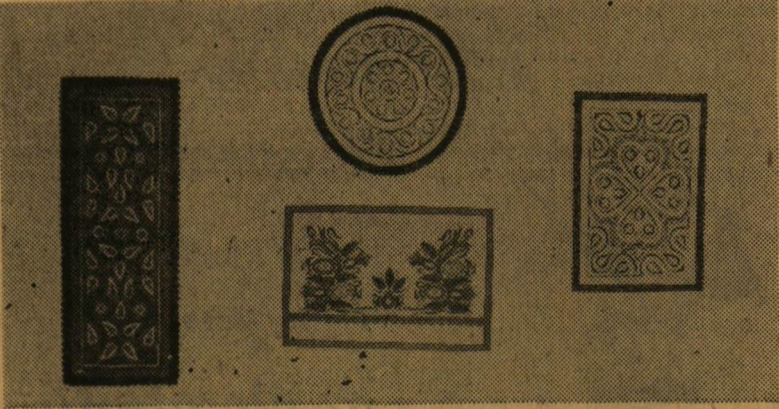
giumi titkár ismertette a folyóirat 25 éves történetét, Csabai Sarolta, Kiebesz Magdolna, Péni Erika és Székely Magdolna II. éves kollégisták pedig az Alföld legutóbbi számaiból irodalmi összeállítást adtak elő.

A rendezvénysorozat utolsó estjén a Hajdúsággal kapcsolatos témakörben barkochba játékokra került sor. A nagyon jó hangulatú esten egymás után kapták a feladatokat a versenyzők. Többek között a trónfosztásra, a sziksóra és a csikóbőrös kulacsra kellett rákérdeznük. Sikeres megoldás esetén népművészeti tárgy volt a jutalmuk.

A vidám, szórakoztató játékok — melyet Möriz Irén titkárhelyettes szervezett — természetesen a közönség is bekapcsolódott.

A Hajdúsági Napok zárása előtt még egyszer felhangzott a szignál. Hegyvirő Edit hajdúsági népdalokat énekelt, melyekre a közönséget is megtanította.

A Hajdúsági Napok az első volt a Móra kollégium „tájélegű napok” sorozatában. Reméljük, a kezdeményezés hagyománnyá válik s hogy a következő „napok” is hasonlóan jól vagy talán még jobban sikerülnek.

Részlet a Hajdúság népművészetét bemutató kiállításról (Fotó: G. Bárdos)

Értékelés és útmutatás

A jelenlegi pártmunka szervezeti kereteit a Juhász Gyula Tanárképző Főiskolán 1970-ben teremtették meg. A korábbi egyetlen, több mint száz tagot számláló alapszervezetet akkor öt kisebb létszámúra bontották, szakmai és területi elvek alapján. Azóta négy év telt el s most november végére a II. sz. alapszervezet vezetősége is elkészítette beszámolóját a periódusról. Az összefoglaló, értékelő, s egyúttal a jövőbe mutató beszámolót a november 27-i párttaggyűlésen Honti Gyula, az alapszervezet titkára olvasta föl.

Tudnunk kell, hogy hat tanszék (Állattan, Növénytan, Földrajz, Mezőgazdasági, Rajz, Testnevelési és részben a Marxizmus—Leninizmus Tanszék) kommunista oktatói, dolgozói és hallgatói (összesen 23 fő) tagja jelenleg az alapszervezetnek. Az átszervezés után az egyik alapvető feladat a területi szétszórtság okozta nehézségek áthidalása volt. A szervezeti keret átforgatásakor alapszervezeti vezetőségek alakultak és megválasztották a főiskolai pártbizottság csúcsvezetőségét is. Ezzel jelentkezett egy újabb fontos feladat: az alapszervezeti és a csúcsvezetőség közötti kapcsolat megteremtése. A harmadik alapvető tennivaló a tevékenységi hatáskör tisztázása volt. A beszámoló kifejtette, hogy mindhárom kérdés megoldásában sikereket értek el.

A csúcsvezetőség és az alapszervezeti vezetőség jó kapcsolata, az időközben megjelent rendelkezések, az új helyzetben kialakult munkamódszerek segítették a zökkenőmentes pártéletet. Az alapszervezet belső helyzetét elemezve a beszámoló megállapította az összetétel viszonylagos állandóságát. A kádernozgás három formája: a tagfelvétel, átigazolás és eltávolítás közül az első a leggyakoribb. Itt elsősorban a hallgatók felvételére lehet gondolni. Jelenleg négy hallgató tagja van az alapszervezetnek, s három felvételi kérelmével foglalkoznak.

A szervezeti és személyes szájakat tekintve is kedvező az alapszervezet helyzete az állami vezetéssel, a tanszékkel, a társalapszervezetekkel, a szakszervezettel, valamint a KISZ-szervezettel kialakított munkakapcsolat tekintetében. Kapcsolataik általában sokrétűek, közvetlenek, zavartalanok. Emellett a beszámoló azt is hangsúlyozta, hogy javítani kell a párttag és a pártönkivüli oktatók, dolgozók kapcsolatát.

Az elmúlt négy év folyamán fokozatosan szélesedett az alapszervezet agitációs propaganda tevékenysége. Állandóan reflektáltak a fontosabb bel- és külpolitikai kérdésekre, a párttagokkal és a munkaterületükhöz tartozó pártönkivüliekkel megismertették azokat a határozatokat, állásfoglalásokat, amelyek az idő alatt láttak napvilágot. Elemző magyarázatot adtak minden figyelemre-

méltó kérdésre. A közelmúltban szerveztek meg az alapszervezetben belül két pártcsoportot, ez lehetővé teszi, hogy az agitációs és propaganda munka során a jövőben közvetlenebbül az egyes személyekhez szóljanak.

A taggyűlések közül különösen élénkek voltak azok, amelyeken az ideológiáról, művelődéspolitikáról és egyházpolitikáról volt szó. Ezek a viták megmutatták, hogy az alapszervezet ideológiailag politikailag szorosan egységes. Az agitációs propaganda munka fontos területét jelentik azok a szakmai-ideológiai viták, amelyeket tanszéki munkatervek rögzítenek. A beszámoló leszögezte, hogy szükségesnek látszik ezeknek politikai, ideológiai tartalmát fokozni. Kiemelt feladata az alapszervezetnek a KISZ agitációs propaganda tevékenységének figyelemmel kísérése, annak rendszeres segítése, a tapasztalatok összegyűjtése és értékelése. Az ifjúsági szervezet jelentősebb akcióiban konkrét segítséget nyújtottak az alapszervezet aktivistái. A közéleti aktivitás jellemzősége hadd említsük meg, hogy az alapszervezet több tagja különböző városi, megyei és országos szervezetben, bizottságban fejt ki tevékenységet, csakúgy, mint a főiskola közéletének számos fórumán.

Folyamatos, elvszerű és hathatós segítséget nyújtottak kollektív javaslataikkal a főiskola állami vezetésének. Több tehetséges fiatal oktató került az alapszervezet által támogatott munkaterületre, akik beváltak a hozzájuk fűzött reményeket.

A szakszervezettel együtt az alapszervezetek is segítették a reális, ösztönző, szubjektívizmustól mentes minősítések elkészítését, azzal, hogy a hármas követelményrendszer kritériumait követően, keztesen alkalmazták; az oktatónevelő, a tudományos és a közéleti tevékenység helyes arányát tartva szem előtt.

A II. sz. alapszervezet belső helyzete kiegyensúlyozott, a problémákat gyorsan áthidalta, munkatervi céljaikat egy kivétellel megvalósították, kapcsolataik ki-elégítően alakultak, a párttagok ideológiai továbbképzése rendszeres, a pártnormáknak minden tekintetben megfelel tevékenységük. Összegezve: megtalálták helyüket a szocialista tanárképzés, a kommunista szakembernevelés szolgálatában.

A beszámoló alapján néhány tényre próbáltam megmutatni azt, ami egy rövidke mondatban is elfér: jól dolgoztak. Ezt akár jelen időben kellene írni. A csúcsvezetőség képviselője is elismerést tolmácsolt a beszámoló taggyűléseken a vezetőségnek és az alapszervezet valamennyi tagjának. A beszámoló következő hozzászólások is meggyőzően mutatták, hogy az reális, kimerítően tartalmas volt és jelentős munkáról tanúsított.

Cs. A.

A próbálkozás gyötrelmei

Minden próbálkozás gyötrelmei. Azoknak feltétlenül, akik próbálnak. Kétségtelenül ez adja az ízet is. Azonban, aki kívülről áll, az az eredményre kíváncsi.

A Juhász Gyula Tanárképző Főiskolán ebben a tanévben színjátszó csoport alakult, Teiszary Gábor vezetésével. A csoport próbálkozását láthattuk november 22-én pénteken a Főiskola klubjában. A plakát két darabot ígért: Schiller és Inslan — spanyol szerző — egy-egy egyfelvonásosát.

A két darabot meg is kaptuk. Igaz, mi előadásra mentünk, ám az est lelegején közölték velünk, hogy csupán főpróbát látunk majd. Kétségtelenül van különbség a rendes előadás és a főpróba között. Talán a legnagyobb, hogy mindkettő más szó. Azonososság pedig az, hogy mindkettőt egyenlő mértékben kell vállalni a felelősséget, mindkettőt kész valaminek kell tételünk. Az első előadás lehet próbálkozás a többihez viszonyítva. De nem lehet próbálkozás ha azt várjuk, kész dolgot kapunk a színpadon. Nem lehet ilyen értelemben próbálkozás a nézőnek, aki úgy ül be, hogy elkészült, lezárt előadást fog megtekinteni. Vagy ha erre nincs remény és — mondjuk — az idő miatt nincs, akkor még várni kell. Mert idő — végsőfokon — van. Csak az ne legyen, hogy a nézőnek végig kelljen nézni a próbálkozás gyötrelmeit.

A műsor első részében a Schiller darabot láthattuk. Ez talán nem volt annyira próbálkozás, a szereplők tudták a szerepüket. Elő is adták. Azonban — hogy, s hogy nem — nem sokat értettünk belőle. Pedig figyeltünk. Már azért is, mert szeretnénk, ha egy jó amatőr együttes játékát láthatnánk. A színpadon még felismertük a hét istennőt, a művészetek istennőit. A pástorokot, vagy parasztozatot is. Még azt is, hogy valami közülük van egymáshoz. És persze, hogy akarnak valamit. Más már homályos maradt.

A második részben a spanyol szerző egyfelvonásosa következett. Ez világos volt. Érthető is. Csak éppen a rossz szerepmegválasztáson túl jó lett volna, ha a szereplők rendesen megtanulják a szövegüket. Még akkor is, ha ez csak főpróba volt. És akkor is, ha — mint mondták nekünk — ebben a darabban meg láthatjuk, hogyan próbál az együttes. De mi nem próbára, nem is próbálkozásra, hanem kész műre, eredményre vagyunk kíváncsiak.

Természetesen ez nem azt jelenti, hogy nem vagyunk kíváncsiak új előadásokra. Ellenkezőleg, várjuk is! Csak éppen — még egyszer ismétljük — kész, befeszített, lezárt előadást. Akkor nem a próbálkozás gyötrelme jut nekünk, hanem olyan, ami vagy tetszik, vagy nem — most mellékes —, de felmutatás.

KAISER LÁSZLÓ

Szellemi öttusa

A TTK-n 1974. november 21-én — hirdették a plakátok már hetekkel a megjelölt időpont előtt; s már hetekkel sőt hónapokkal előtte megindult a rendező és szervező munka, amelyet a negyedik évfolyam lelkes matematikus csoportja végzett.

Az általuk összegyűjtött kb. 600 kérdés közül válogatták ki a legmegfelelőbbeket, a legraszababbakat, legérdekesebbeket. A vetélkedőn egy-egy évfolyam 5 fős csapatokat indított, mely csapatokban az öt ág — irodalom-történelem, politika, művészetek, sport, zene — egy-egy szakemberre foglalt helyet és versenyzett. A kar évfolyamai 70 csapatot indítottak.

A verseny első menete, az elődöntő — a selejtező — a klubban zajlott le. Minden helyiséget, minden talpalatnyi helyet elfoglalt a versenyzők tábora. Minden csapat képviselője a nagyteremben összegyűlt és meghallgatta a játékszabályokat, átvette az írásbeli feladatokat. Ezután egy óra állt rendelkezésre a munkára.

Voltak kérdések, melyeknél a helyes választ „csak” meg kellett jelölni; volt, melyre önállóan megfogalmazott feleletet kellett adni; volt megadott rímekkel megírandó tréfás vers is. Voltak lexikális tudást igénylő, tájékozottságot felmérő, vagy éppen logikus gondolkodást kívánó kérdések.

Mindent egybevetve a vetélkedő írásbeli része nem tűnt nehéznek. Mindenki nagy buzgalommal állt neki és mindenki reménykedett. Ezt mutatta az is, hogy a Béke tanteremben fél 3-ra összehívott csapatok mind egyike izgalommal, de türelemmel várta az írásbeli feladatok kijávitását (mely tovább tartott mint amennyire tervezték), s az eredmény kihirdetését.

Kis öröm is vegyült az örömben, mikor kiderült, hogy nem sikerült mikrofont szerelni. A versenyzőknek, a zsűri tagjainak, a játékvezetőknek anélkül kellett beszélniük a nagy tanteremben, olykor túlharsogva a közönség zúgó vagy lelkesítő megnyilvánulásait. Nemsokára befejeződött az írásbeli feladatok kiértékelése és dr. Pollák György, a zsűri elnöke kihirdette, hogy melyik a legjobb 12 csapat. Ezután sokan hazamentek, de még mindig megtöltötték a tantermet a versenyzők és a közönség, mely több vagy szurkoló,

vagy ha a versenyző csapat nem tudott válaszolni a feladott kérdésre, akkor a helyes válasz megadásával egy-egy csokoládét nyerhetett.

A középdöntőben már nehezebb kérdéseket kellett megválaszolni, de most is sok múlott a szerencsén. A szóbeli kérdések mellett volt írásbeli feladat is, míg 6 csapat ez utóbbival foglalkozott, addig a másik 6 szóban szerepelt. Minden témából egy-egy kérdést húztak, s arra egyperces gondolkodási idő után meg kellett adni a választ, melyet a zsűri értékelt 2, 1, 0 pont odaítélésével. (Nyugodtan mondhatjuk, hogy a zsűri igyekezett objektíven ítélni, s reméljük, hogy még csak gondolatban sem volt részrehajlás részükről.) Ezután a szerzett pontszámok alapján az első 6 csapat került a döntőbe. Három csapat azonos pontszámmal végzett a középdöntőben, mivel mindegyikük már nem juthatott tovább, így a zsűri elnöke egy újabb kérdéssel eldöntötte, hogy melyik legyen a bekerülő hatodik csapat.

Ezután következett a játéknak talán legizgalmasabb része, a döntő. Legizgalmasabb a bekerült 6 csapat számára, mert első csak egy lehet. Mindenesetre amelyek már a legjobb 12, sőt a legjobb 6 közé bekerült, az már szép eredményt ért el. A döntőben korábbiakhoz képest összetettebb, a témákat mélyebben érintő kérdések szerepeltek. Összeállításuknál felhasználták a technika eszközeit s adott kérdés esetén múzeumban vagy képtárban, egy műemlék előtt vagy hangversenyteremben éreztették magukat. Legjobbnak az V. éves matematikusok csapata és a II. éves biológus évfolyam csapata bizonyult. Ők vehették át a nyerteseknek járó jutalmakat — könyvvásárlási utalványokat.

Nagyon szeretjük az ilyen agytornákat, melyek izgalmat, játékot és mellette tanulási lehetőséget is biztosítanak. A versenyzési vágy benne van az emberekben, s ha ilyen nemes dolgokban lehet versenyezni, mely egyben szórakoztató is, annak nagyon örülünk. Ezt mutatja a résztvevők és érdeklődők nagy száma is. Így elérte az öttusa a célját, hogy sok embert megmozgasson és kellemes délutánt szerezzen mind a versenyzőknek, mind a szurkolóknak.

D. T.

Fotózz velünk!

Fotóséta (Télessy István felvétele)

Egyetemünk KISZ-szervezete igyekszik minél több szórakozási, hobbi lehetőséget biztosítani a diákság számára. Ezek egyike a már régóta de csak félgőzzel üzemelő fotókör. Az idei évtől megújodott ez a szakkör Németh János IV. éves orvostan-hallgató vezetésével.

A szakkör bázisát a húsznál több tag, valamint az idei évtől kezdve kollégiumtól független saját fotólabor alkotja, mely utóbbi a Jancsó kollégiumban kapott helyet. A labor felszerelése még közel sem kielégítő, de állandóan gyarapítják, sok ígéretet kaptak erre és saját fejlesztési alapot. A labort minden fotóköri igazolvánnyal rendelkező tag bármikor használhatja. Az említett igazolványt pedig bárki megszerezheti, aki a fotókörben laborvizsgát tett. A fotókör minden KISZ-tag előtt nyitva áll. A szakkör vezetősége olyan összetételű, hogy minden kar, s a nem kollégiumban lakók is képviselve legyenek.

A fotókör tevékenysége nem

merül ki abban, hogy havi összejöveteleivel, laborjával összefogja a fotózni szerető egyetemistákat, hanem gondoskodik a tag-szám továbbképzéséről is. Ezt hivatott szolgálni a sok fotóséta, gyakori beszélgetés, ismert fotóművészek vendéglátása, a városi fotókörrel fenntartott kapcsolat, fotókiállítások stb. Érdekes kezdeményezés az is, hogy részt vesznek a népművelésben, a környező kultúrházakban ismeretterjesztő előadásokat vállalva.

A fotókör azzal serkent érdekesebb, fotós szemmel értéke-sebb, nívósabb fotózásra, hogy a jobban sikerült képekhez anyagot, majd a fotókiállításokon fórumot, bemutatási lehetőséget is nyújt az ifjú fotógenerációnak. E prosperitás célpontja pedig a leendő szabadegyetem.

Jelenleg is nagyban készülnek a II. Medikus fotókiállításra, melynek nemcsak résztvevője Szege, de rendezője, színhelye is. Bízunk benne, hogy fotósaink ott is megállják a helyüket.